

JESTLI TO ŘEKNEŠ...

SKUTEČNÝ PŘÍBĚH VRAŽD,
RODINNÝCH TAJEMSTVÍ
A NEZLOMNÉHO SESTERSKÉHO POUTA

GREGG OLSEN

JESTLI TO ŘEKNEŠ...

Text copyright © 2019 by Gregg Olsen

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Pavel Kaas, 2022

Cover © Rex Bonomelli, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1957-0 (pdf)

JESTLI
TO
ŘEKNEŠ...

GREGG OLSEN

VENDETA

Věnováno Nikki, Sami a Tori

PROLOG

Tři sestry.

Nyní dospělé ženy.

Všechny žijí na severozápadním pobřeží Pacifiku.

Nejstarší z nich, Nikki, žije v luxusní předměstské čtvrti Seattlu v přepychově zařízeném domě obloženém leštěným dřevem. Je jí něco přes čtyřicet, je vdaná a dům se hemží roztomilými dětmi. Rychlá prohlídka galerie rodinných fotografií v obývacím pokoji vypovídá o tom, že si s manželem uměli život zařídit. Svědčí jak o úspěších v podnikání, tak o morálním kompasu, který jim vždy pomohl správně se orientovat.

Stačí však vyslovit jedno jediné slovo, aby se jí vrátilo všechno to, nač si zakazuje myslet.

„Maminka.“

Kdykoli ho zaslechne, viditelně se otřese. Podvědomá reakce na slovo, jež se do ní zarývá jako orlí spár a nepřestane drásat, dokud se nespustí krev.

Při pohledu na ni by vás nenapadlo, čím vším si prošla a co všechno přežila. Mimo okruh jejich nejbližších to také nikdo neví. Není to maska, kterou by se snažila zakrýt minulost, nýbrž neviditelný symbol odvahy. To, co Nikki potkalo, ji posílilo. Dnes je z ní díky tomu úžasná žena.

Prostřední Sami se nakonec vrátila do svého rodného města, právě do toho malého pobřežního hnízda ve státě Washington, kde se to všecko dělo. Čtyřicítka dovršila nedávno a učí na místní základní škole. Má vlasy samou loknu a nakažlivý smysl pro humor. Ten je jejím brněním. Vždycky byl. Stejně jako její starší sestra má i Sami to štěstí, že její

děti jsou ztělesněním snu každé matky. Chytré. Podnikavé. Milované.

Když si Sami každé ráno, než vypraví děti do školy a odejde do práce, dává sprchu, nikdy nečeká, než odeče studená. Prostě vstoupí pod proud ledové vody a vystaví se těm bodajícím jehličkám. Stejně jako Nikki i Sami je spjata s minulostí. Některé věci ze sebe prostě nesetřesete.

A nezapomenete.

Nejmladší z nich je právě tak krásná jako její starší sestry. Tori je sotva třicet, je blondatá, drzá a oslnivě inteligentní. Její domov je dál, až ve středním Oregonu, ale se svými sestrami je v neustálém spojení. Neštěstí a odvaha mezi nimi vytvořily silné a nezdolné pouto. I tato mladá žena si vybuodovala úžasný život a vydala se na profesní dráhu správce sociálních sítí pro významného hráče v oboru pohostinství. Její pracovní i soukromé příspěvky vždycky vyvolají úsměv, někdy se u nich rozesmějete nahlas.

Dosáhla toho pochopitelně sama, tvrdí však, že bez svých sester by to nedokázala.

Kdykoli se v místním koloniálu ocitne v uličce s čistícími prostředky a její pohled spočine na bělicích přípravcích, odvrátí se. Skoro až ucukne. Nemůže se na to dívat. A rozhodně je nesmí ucítit. Stejně jako její sestry i ji takové maličkosti jako lepicí páska, tlumicí léky proti bolesti nebo rachot křovinořezu vracejí zpět do doby a míst, kde jejich matka dělala věci, jež se ony zapřísáhly navždy tajit.

Čelit matce, to je spojovalo, a přestože možná mají tři různé otce, vždycky to byly sestry na sto procent. Žádné nevlastní sestry. Jejich sesterství bylo to jediné, na co se Knotekovic děvčata mohla spolehnout, a vlastně také to jediné, co jim jejich matka nemohla vzít.

Právě to jim dávalo sílu a vůli k přežití.

ČÁST PRVNÍ

MATKA

SHELLY

KAPITOLA PRVNÍ

Některá malá města vyrostla ze zrady a na půdě prosáklé krví. Jedním z takových míst je i Battle Ground ve státě Washington, necelých dvacet kilometrů severovýchodně od Vancouveru, poblíž hranice státu Oregon. Město bylo pojmenováno podle incidentu mezi indiánským kmenem Klikitatů a armádou Spojených států. Domorodci odmítli dál žít ve stísněných ubikacích rezervace, osvobodili se, ale zatímco se jednalo o složení zbraní, padl jediný výstřel, který zabil náčelníka Klikitatů Umtucha.

Je skutečně trefné, že rodné město Michelle „Shelly“ Lynn Watson Rivardo Long Knotekové se v historii neblaze proslavilo velkým konfliktem a falešnými sliby.

Dnes již víme, že přesně v tomto duchu Shelly žila.

Pro ty, kteří tam v padesátých letech minulého století žili, byl Battle Ground typickým americkým maloměstem s dobrými školami, sousedy, kteří se zajímali jeden o druhého, a bowlingovou ligou, kterou maloměsto žilo každý páteční a sobotní večer. Tátové tu tvrdě pracovali, aby si mohli dovolit nové auto a pěkný dům. Matky většinou zůstávaly doma a staraly se o děti, aby se možná později vrátily do pracovního procesu, nebo chodily do kurzů na Clark College a navázaly tak na sny zmařené dobovými konvencemi a manželstvím.

Jestli v Battle Ground někdo platil za velkého bosse, byl to Shellyin otec.

Les Watson, v mládí atletická i fotbalová hvězda místního středoškolského týmu, chlap jako hora vysoký metr pětadesát, byl ve městě velké zvíře. Nebyl tu nikdo, kdo by ho neznal. Les byl bystrý, uměl být okouzlující, byl mistrem

slova a nechybělo mu ani vzdělání. I pohledný byl. Všechny dívky ve městě si na něj myslely. Nejenže s matkou vlastnil a provozoval dva pečovatelské domy, Lesovi patřila také bowlingová herna Tiger Bowl s deseti dráhami a dvanáctimístným barem.

A právě tam v roce 1958 pracovala Lara Stallingsová. Zrovna dokončila střední školu Fort Vancouver High School a teď prodávala hamburgery, aby si našetřila na vysokou školu. Lara měla blond kudrnaté vlasy, jež nosila stažené do ohonu, který se koketně natřásal, když přijímala objednávky. V kombinaci s jejíma zářivě modrýma očima by jí krásu nemohl upřít snad nikdo. A byla i chytrá. Později si naříkala, že když s Lesem Watsonem začala chodit a nakonec mu kývla i na sňatek, mozek jí šel nejspíš na půl plynu.

Les byl o deset let starší, ale své mladinké nevěště nalhal, že je od sebe dělí pouhé čtyři roky.

„Prostě mě něčím dostal,“ přiznala Lara po letech, když si vyčítala své tehdejší rozhodnutí. „Žrala jsem mu všechno i s navijákem. Přitom nechápu, co jsem na něm tehdy viděla.“

Do reality se Lara probrala v roce 1960 pouhý den poté, co si nechala vyčesat francouzský drdol po vzoru Tippi Hedrenové v Hitchcockově klasickém hororu *Ptáci* a na radnici ve svém rodném Vancouveru se za Lese provdala. Na svatbě byli pouze hosté z Lařiny strany, přestože její rodiče se sňatkem nesouhlasili. Les dobře věděl, proč svoje příbuzné nezve.

Ti už věděli, co se chystá.

Když ráno po svatbě zazvonil telefon, zvedla to Lara. Na drátě byla Lesova bývalá manželka. Telefonovala z Kalifornie. „Kdy si hodláte přijet pro děti, ksakru?“ vyštěkla do telefonu Sharon Todd Watsonová.

Lara nechápala, o čem je řeč. „Prosím?“

Les se Laře ani nezmínil, že Sharon slíbil, že si k sobě vezme svoje děti Shelly, Chucka a Paula Watsonovy. Opomenutí

takového nepodstatného detailu bylo pro Lese typické. To už Lara věděla, že s tím nic nenadělá – a že obavy jejích rodičů byly oprávněné.

Po tomto ranním telefonátu Les Laře oznámil, že jeho bývalá manželka Sharon děti vychovávat nemůže, protože trpí depresemi a pije. Lara to vydýchala a souhlasila. Nakonec – co s tím mohla dělat? Byly to děti jejího manžela a ona věděla, že to bude muset překousnout.

Brzy se ukázalo, že si vzala skutečně velké sousto. Shelly bylo šest a Chuckovi jen tři, když se nastěhovali. Lara převzala roli nevlastní matky. Nejmladšího syna Paula, tehdy ještě kojence, si Sharon nechala u sebe. Shelly byla krásná holčička s velikýma očima a hustými kudrnatými narezle kaštanovými vlasy. Laře však neušlo podivné pouto mezi Shelly a jejím bratrem. Chuck nepromluvil ani slovo. Vždycky mluvila jen Shelly. Zdálo se, že chlapce vysloveně ovládá.

Jak si Shelly v novém prostředí zvykala, stále častěji z ní padaly stížnosti nebo vysloveně bezcitná slova.

„Každý den mi říkala, že mě nenávidí,“ vzpomínala Lara. „To myslím vážně. Opravdu mi to řekla každý den.“

Na podzim roku 1960 nechala Sharon Watsonová své dvě nejstarší děti Laře a Lesovi a vrátila se domů do kalifornské Alamedy. Pak jako by se po ní slehla zem. Nikdy nezavolala ani neposlala Shelly ani Chuckovi přání k narozeninám. Ani k Vánocům. Pro tento přístup k dětem ve stylu „sejde z očí, sejde z myslí“ se těžko dala najít omluva, ale Laru mnohem později mnohokrát napadlo, jestli k tomu nebyly položeny základy dávno předtím, než se Shellyina matka za Lese Watsona vůbec provdala.

„Sharon pocházela z naprosto nefunkční rodiny,“ vyprávěla Lara, když přišla řeč na Lesovu první manželku. „Její matka

byla vdaná pětkrát, šestkrát nebo snad sedmkrát a ona byla jedináček. Pochopila jsem to tak, že měla dvojče, které zemřelo při narození. Nevím, jestli je to pravda, nebo ne. Je to prostě jeden z příběhů, které mi byly předloženy.“

Bez ohledu na to, co ji dovedlo až sem, bylo jasné, že ač měla Sharon s alkoholem opravdu problémy, nebylo to to jediné, co ji stahovalo na šikmou plochu. Zapletla se do nebezpečného životního stylu. V rodině se dokonce spekulovalo o tom, že by mohla být prostitutkou.

Nakonec na jaře roku 1967 zatelefonoval k Watsonovým domů detektiv z losangeleského oddělení vražd. Oznámil jim, že Sharon byla zavražděna v jakémsi laciném motelu a že je třeba, aby někdo přijel identifikovat tělo – a vyzvednout si malého Paula.

Les nejprve odmítal jet pro syna, o němž věděl, že má nesčetné problémy s chováním, Lara na tom však trvala. Považovala to za povinnost. Nakonec se jí podařilo manžela přesvědčit, aby se rozjeli do Kalifornie vyzvednout chlapce a identifikovat Sharonino tělo.

Později Les Laře oznámil, co se dozvěděl od policistů a od koronera.

„Táhla to s domorodým Američanem. Neměli kde bydlet,“ řekl jí. „Opilci. Žili mezi bezdomovci. Našli ji utlučenou k smrti.“

Když byly Sharoniny ostatky odeslány do státu Washington, její matka je odmítla převzít. Nikdo jí ani neuspořádal pohřeb. Bylo to smutné, ale jak žila, takový měla konec. Mezi hrstkou dochovaných fotografií odlepených ze starého rodinného alba je jen pár Sharoniných snímků. Usmívá se málokde. Věčná sklíčenost navždy uchovaná v černobílém provedení.

Když se Shelly dozvěděla, co se stalo její matce, tehdy třináctiletá dívka neprojevila ani špetku zájmu. Sotva na to

zareagovala. To Laře nepřípadalo normální. Jako by mezi Shelly a Sharon nebylo žádné opravdové pouto.

„Na matku se nikdy ani nezeptala,“ vypověděla Lara.

KAPITOLA DRUHÁ

Nejnovější člen rodiny Watsonových přinesl do Battle Ground celou řadu problémů. Paul nebyl sebemeně schopen se kontrolovat a naprosto postrádal jakékoli sociální dovednosti. Nevěděl ani, jak má při jídle sedět u stolu. První nebo druhý den po jeho příjezdu Lara přistihla chlapce na kuchyňské lince, jak tam dupe a hledá jídlo. Otevíral skříňky a vyhazoval všechno, co mu nebylo vhod.

„Paul byl divoký,“ připustila Lara. „Byl jako zvíře. Dokonce u sebe nosil vyhazovací nůž. Opravdu. Myslím to vážně. Pořád ho měl u sebe.“

Lara dělala, co bylo v jejích silách, ale prakticky od samého začátku věděla, že si vzala příliš velké sousto. Les byl zaneprázdněn podnikáním a Lara mu nijak zvlášť nevyčítala, že si na svoje děti nenajde čas. Sama dělala, co mohla, aby obstála jako nevlastní matka tří dárečků – paličaté Shelly, divokého Paula a nemluvného Chucka. Chuck, který dosud nemluvil, pokud mu slova do úst nevložíla Shelly, byl samotář. Kdo znal jeho pravou matku, neubráníl se podezření, že jeho problémy mohou mít kořeny v nějakém zneužívání v raném věku, ale v šedesátých letech se o těchto věcech nahlas příliš nemluvalo.

„Jednou mi soused řekl, že viděli oknem, jak Chuck stojí ve svém pokoji a jen pláče,“ vypráví Lara. „A tak to bylo pořád.“

S Paulem a Chuckem to sice neměla Lara snadné, nebylo to však nic proti potížím, které měla se Shelly.

U Watsonových se velice dbalo na to, aby spolu rodina trávila víkendy. Ten čas si nenechali ničím narušit a věnovali se dětem. To už spolu Lara a Les měli i svoji dcerku a syna. V létě pravidelně vyráželi na projížďky člunem podél

oregonského nebo washingtonského pobřeží, v zimě lyžovali na svazích Mount Hood. Byl by to spokojený a šťastný život, kdyby nebylo Shelly.

Tropila scény, vyvolávala rvačky nebo prostě odmítala spolupracovat. Pokud jí něco nebylo po chuti, nedalo se s ní hnout. Kdykoli nebylo po jejím, dokázala si Shelly poradit a přijít s řešením, které jí vyhovovalo. Obvykle se uchýlovala ke lži. Její výmluvy bývaly vágní a mnohdy vysloveně směšné. Nesnášela například domácí úkoly. Vymlouvala se tedy, že jí mladší sourozenci všechnu její práci zničili. Když tato výmluva přestala zabírat, jednoduše začala odmítat chodit do školy.

„Všemožně jsem se snažila, aby to měla ráno jednodušší,“ vzpomínala Lara. „Večer jsem jí připravila oblečení, aby se na poslední chvíli nemusela rozmýšlet, co si vzít na sebe. Na stůl v jídelně jsem jí nachystala cereálie a ovoce – všechno měla pod nosem. Všechno, jen aby to ráno probíhalo pokud možno hladce. Ale všechno bylo marné. Když se Shelly do něčeho nechtělo, nehnuli jste s ní ani párem koní.“

A tak Shelly každé ráno vyrážela do školy našpulená a často vzteklá. Tak končily ranní boje.

Alespoň tehdy si to Lara ještě myslela.

„Jednou mi volali z benzínky Standard Oil nedaleko školy. Že prý naši holku viděli jít k nim na toaletu s pytlím oblečení. Tam prý hromadu oblečení nechala a odešla v něčem úplně jiném, prý v džínách.“

Lara sedla do auta a rozjela se na benzínku. Tam ji čekal šok.

Shelly po sobě skutečně zanechala skrýš oblečení. „Schovala si tam čtvery nebo snad patery šaty a sukně. Krásné zbrusu nové věci, které nechtěla nosit do školy.“

Neshody ohledně oblečení představovaly pouhý zlomek problémů, které Lara se Shelly měla, ale snahu dostat svoji

nevlastní dceru na správnou cestu přesto nevzdávala. Když Shelly trochu povyrostla, brala ji Lara na hodiny tance, ale při dobré polovině návštěv dívka prostě odmítla vstoupit do tanečního studia. Na školní koncerty nechodila vůbec.

„Ze všeho dokázala udělat drama. Z každé drobnosti. Ať jsme dělali cokoli nebo vyrazili kamkoli, Shelly se pořád tvářila jako bohyně pomsty, vzteklá a uražená. Vůbec nezáleželo na tom, oč šlo. Dokázala se navztekát, i když jste jí třeba přinesli dárek. ‚Kvůli čemu se vztekáš?‘ ptala jsem se jí. Odpovědi jsem se nedočkala, ale z jejího chování bylo jasné, že jí není nic po chuti. Vůbec nic. Ničím jste se jí nezavděčili.“

Časem se Shellyino chování začalo měnit z pouhého rušivého a nevděčného na nenávistné a mstivé. Obzvláště nesnášela své sourozence. Kdykoli se dostalo pozornosti někomu jinému, vnímala to jako křivdu vůči sobě, a pokud se ihned nedočkala nápravy, usilovala Shelly o pomstu. Její taktika byla brutální, mnohdy přímo sadistická. U Watsonových běžně zaznívala lživá obvinění členů rodiny, ztrácely se peníze, vyskytlo se dokonce i podezření na žhářství.

Teprve po letech Lara po hlubokém nádechu přiznala: „Dokázala třeba nastřepat dětem do bot. Co je to za člověka, když je schopna něčeho takového?“

Pro příklad nemusela Lara chodit daleko.

Anna, Shellyina babička z otcovy strany, byla zrovna taková.

KAPITOLA TŘETÍ

Kdykoli Lara viděla svoji tchyni Annu Watsonovou, stáhly se jí svaly podél páteře v obavě, aby na ni Lesova matka neupřela ten svůj žraločí pohled. Pokud ji Anna jen minula, znamenalo to pro Laru záchvěv úlevy. Teprve potom se dokázala znovu nadechnout. Velmi zhluboka. Tak se Shellyina nevlastní matka cítila, kdykoli byla nucena střetnout se se zosobněnou hrůzou, kterou pro ni Anna Watsonová představovala.

Babička Shelly Watsonové z otcovy strany se narodila ve Fargu v Severní Dakotě, a ještě než odrostla školním lavicím, přесídlila do okresu Clark. Byla to vysoká a statná žena se svalnatými, nahrbenými rameny a šlachovitým krkem vyčuhujícím z límce obyčejné modré blůzy. Anna vážila přes 110 kilogramů a při chůzi za sebou tahala levou nohu, takže její příchod i odchod signalizoval skřípavý zvuk. Stejně jako její fyzická mohutnost byla impozantní i Annina sebejistota. Vždycky a ve všem měla naprostou pravdu a nikdy se to nikdo neodvážil zpochybnit. Ani Les, a už vůbec ne jeho mladinká žena. Anna vedla jeden z jejich domovů pro seniory a i tam muselo být vždycky všechno po jejím. Když přišla řeč na styl Anny Watsonové, často se zmiňovala „železná pěst“.

Annin manžel George Watson byl pravým opakem své ženy. Laskavý. Vlídny. Dokonce roztomilý. Byl o dobrých deset centimetrů menší než Anna a dělal, co mu řekla. Pokud si Lara pamatovala, George spával víc jak dvacet let v boudě u zadního vchodu do kuchyně o rozměrech dva a půl krát dva a půl metru. V domě nespál nikdy jednoduše proto, že to tak rozhodla Anna.

Krátce předtím, než se Les a Lara vzali, nastoupily k Anně do jednoho z pečovatelských domů, které rodina vlastnila v Battle Ground, dvě ženy z nemocnice Western State Hospital poblíž Tacomy. Jmenovaly se sice Mary a Pearlie, ale Lara o nich Annu neslyšela mluvit jinak než jako o jejich „retardech“. Vládla nad nimi tak, jak by se asi chovala krutá královna k domácímu služebnictvu, jež upadlo v nemilost. Nestyděla se těm dvěma zadat ani ty nejnechutnější práce, a že jich v pečovatelském domě bylo víc než dost.

Laře to připadalo, že s nimi Anna zachází víceméně jako s otrokyněmi. U sebe doma je nutila uklízet, mýt nádobí i vytírat podlahy. Dokázala je odvolat od jakékoli práce, kterou měly zrovna rozdělanou, aby jí umyly nohy nebo učesaly vlasy. Pokud se ty dvě pohybovaly na Annin vkus příliš pomalu, nebyly výjimkou rány, kopance nebo tahání za vlasy.

Když si jednou Lara přišla k Anně vyzvednout Shelly, všimla si, že je Mary rozrušená. Pearlie měla mokré vlasy zabalené do ručníku. Lara se Mary zeptala, co se stalo, a ta se jí svěřila, že Anna za sebou před chvilkou práskla dveřmi a zmizela i se Shelly. Něco ji předtím rozběsnilo tak, že přidržela Pearlie hlavu v klozetové míse a několikrát spláchnula.

To Laru šokovalo. O něčem podobném v životě neslyšela. „Proč by něco takového dělala?“ zeptala se vyplašené Mary. „To dělá pokaždé, když se rozzuří,“ zněla odpověď. „Anny se bály pořád,“ vyprávěla Lara později.

A nejen ony. Všichni.

Tedy až na malou Shelly, jak se zdálo.

Krátce poté, co se do Battle Ground přistěhovaly Lesovy děti, nastoupila Lara do kanceláře pečovatelského domu. Chtěla jít původně studovat vysokou školu, tyto plány však okamžitě po svatbě zhatilo mateřství. Protože místní škola byla hned vedle pečovatelského domu, Shelly po vyučování často chodila k babičce Anně, místo aby jela autobusem

domů. Když pak Lara telefonovala, aby zjistila, jestli tam Shelly je, Anna běsnila, že je její vnučka zanedbávaná a musí zůstat u ní, aby se „pořádně najedla“ nebo vykoukala.

„Nemusíte jí mýt hlavu, Anno.“

„Ty to pořádně neuděláš. Je špinavá.“

Anna pochopitelně přesně věděla, co je pro Shelly nejlepší. Vlastně věděla, co je nejlepší pro kohokoli.

A Lara zatnula zuby a mlčela. V tom se postupně zdokonalovala k naprostému mistrovství.

Jindy zase Lara přišla Shelly vyzvednout a zjistila, že má krásné rezavé vlasy úplně ostříhané. Babička Anna stála po vnuččině boku s nůžkami v ruce a zlomyslně se usmívala.

Lara byla v šoku. „Co se stalo?“

„Ty jí vlasy pořádně nekartáčuješ, tak jsem ji ostříhala!“ vyštěkla na ni babička Anna.

Byla to hrůza, samý zub, vypadalo to příšerně. Ani Shelly se netvářila nijak nadšeně.

„Má je hodně husté,“ namítla Lara. Bylo jí naprosto jasné, že za to, co jí babička provedla, bude Shelly dávat vinu jí. „A kartáčuju jí je denně,“ nedala se a pohlédla na Shelly, která vřeštěla, sotva kartáč zahlédla.

Babička Anna se pohrdlivě ušklíbala a odvrátila se, až chromá noha zaskřípala po lakovaném dřevě podlahy.

Udělala přesně to, co udělat chtěla.

Bavila se zkrátka tím, že dělala druhé nešťastnými.

Lara si toho všimla už tenkrát. Shelly s babičkou Annou byly věčná, nerozlučná dvojka. Občas sice byla i její obětí, většinou však Shelly v životě své babičky hrála roli chráněnký. Annina favoritka, stín i imitátorka, věnovala pečlivou pozornost veškerému jejímu konání.

Přijde čas, kdy Shelly předvede, jak pozornou studentkou byla.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Naplno a doopravdy Shelly poprvé udeřila, když jí táhlo na patnáct. Byl to lstivý útok ze zálohy. Postupem času Shelly v rozdmýchávání nesvárů získá dostatečnou praxi na to, aby pochopila, že právě touto taktikou dokáže napáchat největší škody.

Jednoho březnového dne v roce 1969 nepřišla ze školy. Nebylo to sice poprvé, co si dala načas, ale ten den se to obzvlášť táhlo. Lara ve své perfektně vycíděné kuchyni nervózně sledovala hodiny a bubnovala prsty po desce stolu.

Kde jsi, Shelly?

V čem zas lítáš?

S kým jsi?

Nakonec Shellyina nevlastní matka neunesla rostoucí obavy a zatelefonovala na ředitelství školy. Co se dozvěděla, jí vyrazilo dech. Shelly nepřišla domů, protože byla převezena do detenčního centra pro mladistvé ve Vancouveru. Shelly, které chyběl měsíc do patnáctých narozenin, řekla poradci, že se doma něco děje a ona už to nezvládá.

„O čem to mluvíte?“ snažila se Lara z ženy na druhém konci vypáčit nějaké podrobnosti. „Musíte mi přece říct, oč jde!“

„Naopak, víc říci nemohu,“ prohlásila dotazovaná tak chladně, že to Laru vyplašilo ještě víc.

Zavěsila proto a okamžitě volala Lesovi do pečovatelského domu, aby přijel domů. V tu chvíli s ním hovořila ostře a nekompromisně. „Okamžitě,“ řekla. „Se Shelly se něco děje.“

Po dalším horečném telefonátu do detenčního centra se Watsonovi rozjeli zjistit, co se to odpoledne ve škole stalo.

„Nikdo nám nechtěl nic říct,“ svěřila se Lara později s pohledem upřeným na fotografii, na nichž je Shelly jako dítě a pak jako dospívající slečna. O její kráse nemohlo být sporu. Rezavé vlasy lemovaly obličej s pihovatým nosíkem a modré oči stínily řasy husté jako zvlněné třásně mořské sasanky. Lara však Shellyinu krásu přirovnává k bobulím rulíku. Vypadají lákavě, ale jsou smrtelně nebezpečné.

Nevinná. Roztomilá. Pouhá maska.

Lara začínala být zoufalá.

„Dokonce jsem telefonovala řediteli domů, ale ani on mi nic neřekl. Napadlo mě, že Shelly něco ukradla, protože mně věci kradla a z kabelky mi brala peníze. Proto mě napadlo, že snad některému z dětí ukradla peněženku nebo tak něco. To jsem ještě netušila, co provedla tentokrát.“

Bylo to zničující. Bolestné. Očekávala něco opravdu, opravdu ošklivého.

Když Watsonovi dorazili do detenčního centra ve Vancouveru, dožadovali se setkání se svou dcerou, to jim však bylo vedoucím centra odepřeno.

„Momentálně probíhá vyšetřování,“ oznámil jim.

„Jaké vyšetřování?“ nechápal Les.

„Shelly vás obvinila, že jste ji znásilnil,“ odvětil ten muž se zachmuřenou tváří.

Les vyvalil oči, div mu nevypadly z důlků, a zrudl vztekem. Okamžitě vyletěl.

„Ježíši Kriste!“ vykřikl. „Proč tohle proboha říká?“

Jak tam Lara stála, udělalo se jí fyzicky zle. Tohle obvinění byla ta nejhnusnější věc, jakou za celý svůj život slyšela. Shelly byla známá lhářka, ale tohle už bylo příliš. Prostě příliš. I na ni. Shellyina nevlastní matka věděla, že jejímu manželovi se dá říkat všelijak, ale rozhodně ne „násilník“.

„Vždyt nejspíš ani neví, co to slovo vůbec znamená,“ řekla Lara a pokusila se manžela uklidnit dotekem.

„Musíme ji okamžitě vidět,“ trval Les na svém.

„To v žádném případě,“ odsekl vedoucí centra. „Nejde to. My tady vyšetřujeme trestný čin.“

Les rozhodil rukama. „Tak fajn. Volám našemu doktorovi. Budeme chtít její vyšetření. Okamžitě.“

Rodinný lékař Paul Turner objednal Shelly do vancouverské nemocnice St. Joseph's Hospital a Watsonovi se vrátili do Battle Ground.

Toho večera zašla Lara do pokoje své nevlastní dcery. Ani pořádně nevěděla, co vůbec hledá. Možná prostě nějakou odpověď? Pravdu? *Něco*. V Shellyině pokoji byl svinčík jako obvykle. Všude bylo poházené oblečení a mezi ním špinavé nádoby. Taky papíry. Čmáranice v sešitech. Shelly si hrála na básnířku a pořád si něco čmárala, ale v ničem z toho, v čem se přehrabovala, Lara žádnou stopu neobjevila. Nakonec se dostala až k posteli. Sehnula se a zašátrala mezi matrací a rámem. Konečky prstů zavadila o časopis a vytáhla ho na světlo.

Zalapala po dechu.

V ruce měla ohmatané číslo dívčího plátku *Pravdivá vyznání*.

Z obálky řval palcový titulek: „V PATNÁCTI MĚ ZNÁSILNIL MŮJ TÁTA!“

Lara cítila, jak jí stoupá krev do hlavy. Připadalo jí k nepochopení, že by Shelly mohla vznést obvinění, které jako by okopírovala z obálky časopisu.

„Podívej se na tohle,“ ukázala svůj objev Lesovi.

Les jen znechuceně a nevěřičně vrtěl hlavou. Obvinění ho zdrtilo, větší starosti mu však dělalo dceřino chování.

„Co je to s ní?“ zeptal se.

Na to Lara odpověď neměla. Nikdy neslyšela o někom, kdo by si vybájlil tak příšernou historku. Nedávalo to smysl.

Když druhého dne ráno přijel doktor Turner do nemocnice provést vyšetření, zamávala na něj Lara časopisem.

„Vymyslela si to,“ prohlásila.

Podle Watsonových byl časopis důkazem, že se vlastně nic nestalo, že se Shelly pouze inspirovala tím děsivým příběhem. Tohle však bylo víc než jen další výstup v dramatu, které Shelly vytvářela svým destruktivním a pobuřujícím chováním. Teď už do toho byli zapleteni i Les a Lara. Museli brát ohled na ostatní děti. A v neposlední řadě také na Lesovu kariéru. Byl prezidentem obchodní komory. Pokud by se z těch Shellyiných lží dostal na veřejnost jen střípek, skandál by ho zničil.

„Tohle je opravdu zlé, Laro,“ řekl Les, když čekali před Shellyiným nemocničním pokojem.

Lara si povzdechla. „To je prostě celá Shelly,“ řekla. „Jiná nebude.“

Netrvalo dlouho a doktor Turner vyšel s výsledky vyšetření z pokoje.

„Děvče je nedotčené,“ prohlásil. „Ani podlitina. Nic. Tě se nikdo ani nedotknul.“

Ještě toho večera byla Shelly propuštěna. Pod jednou podmínkou.

„Vaše dcera potřebuje odbornou pomoc,“ řekl jim podle Lary vedoucí detenčního centra. „Potřebuje psychologa.“

Opakované rodinné terapie a soukromá sezení s psychologem bohužel nepřinášely očekávané výsledky. Shelly odmítala názor, že by mohla mít problémy, které je třeba řešit. I když byla konfrontována s pravdou, zůstala neoblomná. Nic není její vina. *Nikdy* nic nezavinila. Lara a Les začali poznávat něco, čemu na konci šedesátých a sedmdesátých let rozuměl málokdo: nikdo nemůže pomoci problémovému člověku, který si myslí, že to nepotřebuje. Shelly se dokonce nikdy nepřiznala ani k tomu, že si znásilnění vymyslela. Zdálo se, že ani nechápe rozsah svého provinění vůči svému otci.

Naopak – vypadala, že je spokojená s tím šrapnelem, který do rodiny vypustila, a s pozorností, jež se jí dostalo a po níž prahla.

Shelly se chtěla vrátit na střední školu v Battle Ground, ale vedení ji odmítlo přijmout nazpět.

„Tenhle most sis spálila,“ řekl ředitel. Shelly u něj v kanceláři seděla s prázdným pohledem a Les a Lara mlčky přihlíželi. „Už tě tady nechceme. Prostě nestojíme o žádné další problémy.“

Z toho byli Watsonovi v šoku. Shelly bylo teprve patnáct. Do školy chodit *musela*. Lara se okamžitě pokusila dostat ji do Annie Wright School, prestižní a drahé internátní školy v Tacomě, ale ani tam to nevyšlo.

„Prověřili si ji,“ vzpomínala později Lara, „a na rovinu ji odmítli.“

Watsonovi měli celkem slušné příjmy a byli by ochotni zaplatit téměř cokoli, jen aby dostali Shelly z Battle Ground a někam do školy. Kamkoli. Nakonec pro ni našli místo v Hoodsportu ve státě Washington, kde bydlela u Lařiných rodičů. Ti se rychle naučili chodit kolem nevypočitatelné teenagerky po špičkách. Shelly nechtěl popudit nikdo. U ní se nikdy nedalo odhadnout, jak zareaguje. Byla nestálá, nepředvídatelná. K jejím špatným vlastnostem patřilo i občasně předstírání ochoty pomoci nebo postarat se. Nabídla se například dobrovolně Lařině matce, že jí pomůže s nádobím, ale nakonec vyhazovala neumyté příbory, talíře a dokonce i hrnce a pánve do odpadků. Když měla světlejší chvíli, talíře místo umytí „vyčistila“ hadrem.

Shelly tvrdila, že miluje děti a chtěla by hlídat ty sousedovic. Dokonce prý o hlídání dětí stojí tolik, že by se o ně starala i zadarmo. Zdálo se, že si užívá, když je vnímána jako laskavá a starostlivá dívka. Byla to přetvářka, která jí dlouho nevydržela. Když se rodiče v noci vrátili domů, našli

děti v posteli oblečené a dozvěděli se od nich, že je Shelly nábytkem zabarikádovala v jejich pokojích.

Stačilo pár týdnů, kdy se pod jejich střechou jakžtakž zabydlela, aby se Shelly obrátila i proti svým prarodičům.

„Maminka ani táta neměli problémy s žádným jiným svým vnoučetem,“ řekla Lara, když po mnoha letech vzpomínala, jak se Shelly vrátila nazpátek do Battle Ground. „Teprve později jsem se dozvěděla, jak se jim ulevilo, když skončila škola a oni ji konečně mohli poslat domů.“ Shelly podle všeho ze zneužívání obvinila dokonce i Lařina otce. „Dozvěděla jsem se, že Shelly skutečně sousedům vyprávěla, že si na ni její dědeček dovoluje. Ti okamžitě kontaktovali mou matku.“ To Laře přišlo nepochopitelné. „Nechápu tu Shellyinu neustálou potřebu ničit druhým život.“

KAPITOLA PÁTÁ

Lara Watsonová sebou občas škubala při pouhém zazvonění telefonu. Děsila se dalšího oznámení o tom, co Shelly zase provedla, další zkoušky svého odhodlání udržet pohromadě fungující rodinu. Lara nebyla žádná nanicovitá chudinka. Byla výkonná, uměla jednat s lidmi a jen tak něco ji nezlomilo. I bez Shelly však bylo manželství Watsonových pod neustálým tlakem. Rodinné podnikání samozřejmě vyžadovalo neustálou pozornost a Les se mu plně věnoval. To byla pravděpodobně jeho nejsilnější stránka. Lara měla zatím na krku výchovu pěti dětí – dvě měla s Lesem, tři zdědila po jeho bývalé ženě Sharon. Dvě starší děti dělaly v domácnosti dál neplechu, ačkoli proti Shelly to byla rajská selanka. Plachý, až bázlivý Chuck byl většinou potichu. Lara si ho brávala na klín, aby mu četla a poslouchala, jak se snaží číst na oplátku on jí. Kdykoli se Chuck pokusil promluvit, Shelly za něj pohotově odpovídala. I škola pro něj byl problém. To Paul byl – stejně jako jeho starší sestra – notorický lhář. Shelly ovládala Paula a ten zase napodoboval sestru a pokoušel se ovládat Chucka. Jako by všechny děti tvořily gang, v jehož čele stála neochvějně Shelly.

Včelí královna.

Ta, která ví nejlíp, co je správné.

Přesně jako babička Anna.

Shelly byla vždycky mistryní rozvratu a chaosu. Bylo přede-
dem jasné, že její návrat z vyhnanství zpět do Battle Ground
nepřinese nikomu nic dobrého. Polovinu léta strávila Lara
na telefonu snahou najít školu, kde by mohla Shelly od
podzimu nastoupit. Kamkoli zavolala, všude ji odmítli. Lara

už byla pomalu v koncích, když konečně uspěla v církevní škole St. Mary of the Valley v Beavertonu v Oregonu, asi čtyřicet minut jižně od Battle Ground. Možná to nebylo tak daleko, jak Lara doufala, ale z toho již velmi krátkého seznamu zbývajících možností to bylo to nejlepší.

Později připustila, že si nechala pro sebe některé problémy, s nimiž Shelly do internátní školy nastupovala, protože už byla jednoduše zoufalá. Zároveň předpokládala, že sbor nesmlouvavých jeptišek Shellyiny nejokatější manipulace snadno prokoukne a zarazí je.

Uplynulo několik týdnů a sestry začaly volat s dotazem, jestli by si Watsonovi mohli vzít Shelly na víkend.

„V pátek večer jsme ji vyzvedávali a na víkendy jsme odjížděli lyžovat do srubu v horách. Vždycky jsem se snažila takto víkendy využít, i když to bylo náročné. Každý víkend jsem doslova skřípala zuby. Bez ní byl takový klid... dokonce i s kluky, a že měli velké problémy, bylo daleko snazší pořízení.“

Vypadalo to tak, že čím víc se pro Shelly dělá, tím víc ona vyžaduje. A když nedostala, co si zamlouvala, rozpoutala peklo.

„Další rok už ji ani sestry nechtěly zpátky,“ vypráví Lara. „Oznámily mi, že se u ní projeví problémy s chováním.“

Podle jejich popisu nic nového.

Sestry jí líčily, že se Shelly často v noci budí s jekotem. Spolužačce ukradla domácí úkol a zničila jí ho. Byla přistižena, jak krade spolužačkám věci. Dokonce oživila starou dobrou partyzánskou taktiku a naházela spolužačce do boty skleněné střepy.

Ke konci školního roku matka představená St. Mary of the Valley Lesovi a Laře oznámila, že už Shelly po prázdninách zpět nepřijmou.

„Byli jsme ochotni zaplatit cokoli, jen abychom ji tam udrželi,“ řekla Lara. „Ale byli jsme bez šance. Sestry byly neoblomné.“

To léto začala Shelly v Battle Ground uplatňovat taktiku spálené země. Celé dny Laře vykládala, jak moc ji nenávidí a že by byla nejraději, kdyby zdechla v křečích. Lara vyčerpaná věčným sebeovládáním už na Shelly několikrát rovněž vychrtila, že ani ona není zrovna výhra v loterii.

„Co ty jsi zač?“ zeptala se jí. „Nikdy nejsi s ničím spokojená, natož abys uměla něco ocenit.“

To byla pravda. A Lara nemusela pátrat nijak daleko, aby pochopila, proč tomu tak je. Stačilo se podívat, jak se k Shelly chová Les. Měla od něj, co si vzpomněla. Přes to všechno, co mu provedla, navzdory tomu, jak pošpinila jeho jméno, zacházel Les se Shelly jako s princezničkou.

Princezna Shelly v Battle Ground nemohla zůstat.

Katie, sestra Lese Watsona, byla další neinformovaná osoba, která Watsonovým v tom nejlepším úmyslu hodila záchrané lano. Shelly na ni uplatnila svůj osvědčený postup, jak přimět lidi, aby se nad ní slitovali a postavili se po jejím boku proti zbytku světa. *Její matka byla zavražděna. Její otec ji zneužíval. Její nevlastní matka je na ni zlá.* Poté, co si Shelly postěžovala, jak hnusní na ni doma jsou – zvláště Lara – se Katie nabídla, že u ní Shelly může na léto zůstat.

Lara pár jejich rozhovorů vyslechla. Shelly nikdy nepatřila k těm, kdo se tají se svými názory. Mluvila nahlas a dávala si záležet, aby byla slyšet.

„Vykládala Katie do telefonu, jak se k ní chovám, jaká jsem na ni zlá a jak ji využívám,“ vzpomínala Lara. „Jak jí nic nedovolím a že jí nic nekoupím. A že jí nadávám.“

Shellyina hra na chudinku slavila naprostý úspěch.

Watsonovi si na to léto naplánovali výlet s karavanem do disneylandu. Celá rodina se sbalila, Shelly posadili do letadla a báječně si to bez ní užili.

Za několik týdnů Katie zatelefonovala a oznámila jim, že jí Shelly všechno řekla a že ona a její manžel Frank se rozhodli nechat si „chudáka holku“ po celý školní rok u sebe na východním pobřeží, kde důlní inženýr Frank působil jako ředitel společnosti podnikající v těžbě uhlí.

Lara nemohla uvěřit, jaké se na ni usmálo štěstí. Bylo jí jasné, že pokud jde o to, jak to funguje u nich v Battle Ground, Shelly lhala, jako když tiskne, ale bylo jí to už jedno.

Můj Bože, pomyslela si v tu chvíli, děkuji ti, žes vyslyšel mé modlitby!

Jak se později ukázalo, východní pobřeží byla Shellyina poslední štace jejího středoškolského vzdělávacího turné, během kterého střídala školy a bydlení po příbuzných jako ponožky.

„Bylo to příšerné,“ řekla Lara o těch dvou letech, kdy Shelly parazitovala na svých příbuzných. „Nakonec [Shelly] nadělala mezi Katie a Frankem takové problémy, že to vedlo k jejich rozvodu,“ je přesvědčená Lara.

Nezdálo se ale, že by si Shelly cokoli z toho nějak připouštěla. Kráčela si prostě životem dál. Ještě jí nebylo ani osmnáct, když poznala svého budoucího manžela.

KAPITOLA ŠESTÁ

Každý chlap si pamatuje ten okamžik, kdy ji potkal. *Tu Jedinou*. Tu, ze které se mu zatočila hlava, div mu to nezlomilo vaz. Randy Rivardo Shelly Watsonovou poprvé spatřil v létě roku 1971, kdy jí bylo sedmnáct. Tahle nová holka byla vážně kus. V době, kdy Shelly bydlela u tety a strýce v pensylvánském Murrysvillu a chodila na střední školu Franklin Regional High School, upoutala pozornost nejednoho místního kluka. S Randym spolu začali chodit a vydrželo jim to až do Shellyina posledního ročníku. Tvořili vsutku oslnivý pár – Shelly s rezavými vlasy a dokonalou pletí, Randy s tmavými očima a vlasy po italských předcích. Byla to ale prostě jen studentská láska, pomíjivý vášnivý románěk, po němž zůstanou jen hezké vzpomínky. Po ukončení studií v roce 1972 se vydali každý svou cestou. Randy zůstal v Pensylvánii, kde vydělával na vysokoškolské studium, a Shelly se nakonec vrátila do státu Washington, kde nastoupila v otcově pečovatelském domě jako pomocná ošetřovatelka.

Ještě téhož roku v létě se však Randymu jeho studentská láska znovu ozvala. Nejenže se Shelly po něm stýskalo, ale dokázala rozpoznat šanci. Její otec měl pro Randyho pracovní nabídku.

„Nechceš se přestěhovat do Battle Ground?“ zeptala se ho. „Táta tě vezme jako údržbáře.“

Randy váhal. Nabídka to byla dobrá, ale přišlo to jako blesk z čistého nebe.

A tak Shelly návnadu vylepšila.

„Táta tě zadarmo ubytuje,“ řekla. „Rychleji si tak našetříš na školu.“

To zabralo. Plat činil pouhých pět dolarů na hodinu, ale když si Randy spočítal náklady na studium na Clark College ve Vancouveru, bylo rozhodnuto. Rozjel se do Battle Ground, kde skončil v Shellyně náruči.

Jako moucha na mucholapce.

Zanedlouho po jeho příjezdu začínalo být nad slunce jasnější, že Watsonovi Randymu nechystají jen kariéru údržbáře. Potřebovali pro Shelly manžela. Svatba už se nejspíš plánovala ve chvíli, kdy Randy v Battle Ground zaparkoval. Netrvalo dlouho a lovci zasekli háček. Shelly každému na potkání vykládala, jak Randyho miluje. Les se k němu choval jako ke znovunalezenému synovi. Splnil mu, co mu na očích viděl, div se nepřetrhnul.

Randymu ale došlo, že to není jen tak. Na Shellyně otci bylo prostě znát, že už se nemůže dočkat, až starost o dceru přehodí na někoho jiného.

„Tolik tlačili na pilu, že mi Les dokonce i dohodil svědka, protože já jsem v okolí neměl ani přátele, ani příbuzné,“ vzpomínal Randy. „Šlo to hodně rychle.“ Randy nebyl žádný nekňuba, ale neozval se. „Prostě jsem dřepěl s rukama v klíně a nechával tomu volný průběh.“

Na svatbu nikdo z Randyho příbuzných ani přátel nedorazil.

Důvod později odhalil jeden z členů jeho rodiny – Shelly jim vůbec neposlala oznámení.

Shelly i Randymu bylo devatenáct, když byli v únoru roku 1973 oddáni v metodistickém kostele ve Vancouveru. Shelly měla dlouhé bělostné šaty s vysokým límcem podle vzoru Olivie Husseyové ve filmu *Romeo a Julie* z roku 1968. Ženichovi Shelly pro tuto příležitost vybrala růžový smoking. Svatební hostinu měli v historickém hotelu Summit Grove Lodge v nedalekém Ridgefieldu. Svatba byla úžasná, na tom se shodli

všichni. Shelly si nemohla přát víc. Novomanželé byli hodně mladí, ale nesmírně zamilovaní. Alespoň Randy si to myslel.

Líbánky strávili novomanželé ve srubu Watsonových v oregonském Government Campu, kde to Shelly jako teenagerka nesnášela. Poté se nastěhovali do prostorného karavanu, který jim – opět bezplatně – poskytli rovněž Watsonovi. Shelly se netajila svou nespokojeností s úrovní bydlení. Lara jí na to vcelku logicky odpovídala, že s Randym teprve začínají. Takový příjem, aby si mohli dovolit dům, stejně neměli.

„Ale já v tom karavanu žít nechci!“ opakovala Shelly donekonečna.

Krátce po svatbě si Shelly začala stěžovat na strašlivé menstruační bolesti a vzápětí následovaly její absence v práci v pečovatelském domě. Její „trable“, jak to nazývala, přicházely jako tsunami, jenže ta její tsunami trvala i celý měsíc. Pár dní chodila do práce, pak zůstala doma, a tak se to opakovalo pořád dokola. Nakonec – a muselo to pro něj být hodně těžké rozhodnutí – Les Watson dceru propustil.

„Tvrdá práce a spolehlivost nikdy nebyly její silné stránky,“ řekl později o své nevěště Randy.

Po této zkušenosti Shelly odešla pracovat do pečovatelského domu jiného příbuzného. I zde se však opakoval model nekonečných absencí, takže ani tady nepobyla dlouho.

„Potom se vrátila do pečovatelského domu svého táty,“ vzpomíná Randy. „Jako bumerang.“

Poté, co byla vyhozena jednou provždy, už Shelly do nové domácnosti jako ukázková peciválka nepřispívala vůbec ničím. Nevařila ani neuklízela. Ze všeho nejvíc jí zjevně bavilo polehávat a všem v doslechu vykládat, co by měli dělat, a neskrbila ani informacemi o tom, co si *ona* zaslouží a co oni mají udělat, aby to dostala.

V tom byla celá babička Anna.

Shelly dostala zálusk na nové auto a šla na to stejně jako vždycky – vypravila se rovnou za tatku. Že ho obviněním ze znásilnění bezmála připravila o pověst, nebo dokonce o svobodu, nikdo neřešil. Jako už by to dávno vzala voda. Ve skutečnosti měli Watsonovi z Shelly a z jejích reakcí prostě strach. Jednodušší bylo prostě jí dát, co chce, aby byla spokojená a v klidu. Stačilo, aby si Shelly vzpomněla, že chce do kina, na koncert nebo na jakoukoli jinou akci, třeba i mimo město, a Watsonovi už sahalo do peněženky.

Samozřejmě, že ani Watsonovi neměli neomezené příjmy. Lesovi se sice v podnikání dařilo, ale ani jeho kasa nebyla bezdná.

Svým požadavkem nového auta Shelly otci i nevlastní matce zase jednou předvedla, kam až je schopná zajít, aby dostala, co si zamane.

Vybrala si Volkswagen Beetle a na tom trvala.

„Tati, tohle auto chci! To musím mít!“

Les poslechl a rozjel se do Vancouveru něco vybrat. Do Battle Ground se však nevrátil s Volkswagenem, nýbrž se zánovním světlounce růžovým kabrioletem Buick. Bláhově se domníval, že vybral daleko lépe.

Když Shelly auto uviděla, přimhouřila oči a v obličejí chytla barvu o hezkých pár odstínů tmavší, než měl kabriolet. Pak začala vztekle dupat a spustila takový rámus, až drnčela okna. Na otce se rozječela, že jí koupil „děsný krám, dobrý leda pro nějakou starou pannu“.

Les byl v šoku. Tohle nečekal ani po všech těch zkušenostech, které už s dcerunkou měl.

Randymu se auto líbilo, ale uklidnit manželku se mu nepodařilo. Shelly řádila jako smyslů zbavená.

Z toho, co se dělo dál, šli do vývrtky všichni kolem.

Toho večera Shelly zkolabovala. Podle všeho to přehnala s kombinací prášků na spaní a alkoholu. Když se Randymu nedařilo ji probrat, celý zpanikařený zavolal Watsonovým a Shelly ještě té noci skončila na pohotovosti ve vancouverské nemocnici. Všichni se báli, že se neprobere. Na pohotovosti jí vypumpovali žaludek a službukonající lékař rodině oznámil své zjištění.

„Dozvěděli jsme se, že jediné, co v sobě měla, byl aspirin,“ vzpomínala Lara o mnoho let později. „A to ještě jen malou dávku. Žádné prášky na spaní si nevzala.“

Když se Randy jednoho dne vrátil z přednášek na Clark College, našel v karavanu hotovou spoušť a uprostřed ní manželku se zkrvaveným obličejem.

Přiskočil k ní. „Co se stalo?“

„Vloupal se sem nějaký muž,“ vzlykla Shelly. „Vlezl sem a napadl mě. Znásilnil mě.“ Ukázala mu škrábance v obličejí. „Vzal si tvou pušku a utekl.“

Randy zavolal okresnímu šerifovi i svému tchánovi. Oba dorazili v rozestupu pouhých několika minut. Randy s Lesem zůstali venku a šerif začal Shelly v karavanu vyslýchat.

Netrvalo dlouho a zachmuřený šerif vyšel ven. Oznámil jim, že ty oděrky si Shelly způsobila sama. Vetřelce si vymyslela. Dlouze se na Lese a Randyho zadíval a pak prohlásil, že vůči Shelly žádné obvinění vznášet nebude.

Sotva šerif odjel, Shelly si historku opět upravila.

„Znovu se vrátila k tvrzení o znásilnění,“ řekl později Randy. „Výpověď prý změnila jen proto, že ji k tomu šerif přinutil. Řekla, že viděla, jak ten útočník opodál zahrabává pušku.“

Aby dokázala pravdivost svého tvrzení, dovedla Shelly manžela a otce k pušce.

„Tady,“ prohlásila. „Tady ji schoval.“

Randy už ji znal až příliš dobře na to, aby té historce uvěřil, a zdálo se mu, že jeho tchán to vidí podobně. Shellyina nevlastní matka pak měla jasno okamžitě.

Shelly už prostě nechtěla v tom karavanu bydlet. Nebyl pro ni dost dobrý. Je přece dcera Lese Watsona, proboha! Zaslouží si něco víc.

„Řekla, že je tam nebezpečno a že tam bydlet nebude,“ řekla Lara později a ještě i po těch letech protočila oči. „Namísto toho si vymyslela hezký malý domek ve městě.“

Cokoli si Shelly zamlouvala, to dostala. Chovala se, jako by jí Battle Ground patřil. Na benzinové pumpě i v potravinách běžně nechávala nezaplacené účty. Dlužila, kam se podívala. Nakonec to dosáhlo takových rozměrů, že se někteří místní obchodníci nerozpakovali přitlačit na Randyho, by jim zaplatil. Ten jim řekl, aby už nikdy Shelly nedávali ani za cent na dluh. Souhlasili, ale pak jí vždycky znovu podlehli.

Teď už bylo Randymu jasné, proč Les tolik spěchal, aby ho přijal do rodiny. Nešlo mu jen o to, aby dceru co nejrychleji provdal. S ní na něj přebral i pořádný problém.

Když Shelly v létě roku 1974 oznámila, že je těhotná, všichni zalapali po dechu.

Třeba to pomůže?

Randyho rodiče v Pensylvánii se rozhodli, že je ve státě Washington navštíví, a svůj záměr jim předem oznámili. Chtěli přivést dárky pro miminko a podělit se o radostné vzrušení z nadcházejícího přírůstku do rodiny.

Shelly ale Randymu řekla, že si nepřeje, aby k nim jeho příbuzní jezdili. Ten ji rázně utnul. Prostě přijedou a hotovo. Když Rivardovi skutečně přijeli, Shelly zalezla do své ložnice,

a dokud neodjeli, ani se neukázala. Bylo to trapné, ale Randy zatnul zuby a nakonec si to s rodiči užil i bez ní.

To ji rozběsnilo ještě víc.

Odveta na sebe nedala dlouho čekat. Zmizely knížky, které miminku poslal Randyho mladší bratr. Randy je nemohl nikde najít. Shelly prohlásila, že nemá ponětí, co se s nimi stalo. Když byl prohledán celý dům, Randy pátrání vzdal.

Když mu rodina odjela, Randy ochutnal domácí cukrovinky, které poslal jeho dědeček. Ten je nedělal ani zdaleka poprvé. Randy si kousnul a okamžitě sousto vyplivl. Chutnaly, jako by v nich nebylo nic než sůl. Randy dědečkovi zatelefonoval, aby mu ohlásil, že poslední várka se mu nepovedla. Starý pán nedokázal pochopit, kde se stala chyba – všichni ostatní se prý shodli na tom, že to byly marshmallows jako obvykle.

Špatná byla jen ta krabice, kterou dovezli do Battle Ground.

Když se zjistilo, že u nich Randyho sestra nechala nějaké nové oblečení, Shelly se nabídla, že ho zabalí a pošle poštou.

Balíček přišel v dokonalém pořádku. Alespoň navenek. Obsah už na tom byl podstatně hůř. Někdo si dal tu práci a rozstříhal všechno na cáry.

Shelly Randymu tvrdila, že nemá ponětí, jak se to mohlo stát.

„To musel udělat někdo na poště,“ prohlásila.

ČÁST DRUHÁ

SESTRY

NIKKI A SAMI

KAPITOLA SEDMÁ

Když v únoru 1975 přišla na svět její dcera Nikki, z kazetového magnetofonu Shelly Rivardové dokolečka vyhrávaly skladby „Love Will Keep Us Together“ od Captain & Tennille a „Jive Talkin“ od Bee Gees. Shelly si už celé týdny před porodem naříkala na své těhotenství a prohlašovala, že jí to zničí postavu. Nemohla se dočkat, až bude dítě venku.

Krásnější miminko na svět přivést snad ani nemohla. Nikki byla celá maminka. Říkali to všichni, dokonce i Shelly, která svoji dceru vnímala jako svůj dokonalý klon. Všem teď na setkání vykládala, jak je vzrušující být matkou. Líčila, jakou zářnou budoucnost své holčičce vysnila. Ti, kdo ji znali, zůstávali skeptičtí, doufali však, že příchod dítěte přiměje Shelly alespoň trochu zaměřit pozornost také jinam než jen na vlastní osobu.

Místo toho, aby Shelly odvezla své novorozeně zpět do Battle Ground, usoudila, že bude nejlepší, když bude o Nikki postaráno v chátrajícím domě postaveném v tudorovském slohu ve Vancouveru, který patřil jejím rodičům. Lara si nebyla jistá, jestli si to chce Shelly jen ulehčit, nebo má strach, že péči o dítě sama nezvládne. S výjimkou katastrofálního hlídání dětí u sousedů jejích prarodičů v Hoodsportu měla Shelly v tomto hledu nulové zkušenosti.

„Podle mě v životě ani nedržela dítě v náručí,“ řekla Lara později.

To Lara byla pravý opak. Ta se narodila pro roli matky a být babičkou pro ni bylo potěšením. Když poprvé pocítila Nikkino kopnutí v Shellyině břiše, dala dosud nenarozenému

děťátku přezdívku Dupík podle králíka z Disneyho filmu *Bambi*, a už od toho okamžiku si ho zamilovala.

Lara se domnívala, že Shelly s miminkem zůstane ve Vancouveru pár dní. Nakonec z toho byly tři měsíce, až se do toho vložil Randy a všichni tři se vrátili do Battle Ground.

Lara se k nim jezdila podívat na dítě každý den.

„Prostě jsem jí nevěřila,“ přiznala později.

Důvěru už Shelly neměla ani u Randyho. Problémy v manželství Rivardových se stupňovaly. Shelly byla schopná nechat schválně zamčený dům, aby musel Randy zůstat přes noc venku. Ať Randy vydělal jakékoli peníze, Shelly je dokázala rozházet, aniž by brala ohled na to, co potřebuje rodina.

Jedna Randyho věta Laře uvízla v paměti jednou provždy.

„Shelly je na mě milá, jen když nejsme sami.“

Randy začal spát v autě a postupně se to stalo pravidlem. Shelly stála jen o jeho výplatu a trvala na tom, aby ji odevzdával v pátek. Randy nevydělával nijak závratné částky. To ani zdaleka. I když měl slušnou práci a neplatili nájem, vycházeli jen taktak. A Shelly byla zvyklá na víc. Postěžovala si otcí, takže Les Watson zakročil a zařídil to tak, aby byl Randyho výplatní šek doručován přímo do Shellyiných rukou.

„Měla tak jistotu, že budu muset přijít domů,“ řekl později Randy.

Netrvalo dlouho a Randy dospěl k závěru, že tohle už dál snášet nedokáže. Bez ohledu na to, jak moc zbožňoval malou Nikki, nemohl už ignorovat, že se jeho manželství, jež stálo od počátku na chatrných základech, rozpadá.

Lara se Randymu nedivila, že rodinu opouští. Že opouští Shelly. Nikdo mu to nedával za vinu. Kromě Shelly.

Randyho rodiče mu poslali peníze na letenku a on opustil stát Washington – a Shelly – tak rychle, jak jen to šlo. „Potřeboval jsem začít znovu,“ řekl. Když mu však Shelly dva týdny nato zavolala do domu jeho rodičů a zapřísahala se mu,